

THE P&G INTERVIEW

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

HEVPEYVÎNA P&G

THE P&G SAGA · 14

Ez tu carî navdar nebûm, û ne jî tu carî neçar mam ku li pey navdariyê birevim. Navdarî tu carî li pêşiya min nemeşiya, û heke carekê min xwestibûya wê bibînim, li ser rêya xwe herî zêde min dê birçibûn bidîta. Paşê min dê perçeyek nan an biskuwîteke genimê hişk bigirta û bixwara — tenê du tiştên ku qet xuya nake ji malan li tu derê cîhanê kêmbibin.

Ev awayê bûna min bû, û ev jî ew e ku ez îro bûme: tu carî daxwaz nakim, tenê didim û li bendê me, li hember tiştêkî hevî nakim. Herî zêde, pêşî bişirîneke rastîn, û paşê ramaneke bêdeng.

Paşê Tîma Neteweyî ya Ragbiyê ya Leşkerî hat, û ji bo hevalên tîmê ez ew calabrî bûm ku bi hêz lê dixist, bêtî hişyarkirinê û bêtî ku êşê hîs bike. Prensîb berî her qaîdeyê dihatin. Dilsoz û dadmend bûn tenê sedema ku hêjayî hebûnê bû.

Û bi salan re ez fêr bûm ku hevpeyvînên yekem ên ku min tu carî rû bi rû man, li malê hatin, di wê kêliyê de ku ez diketim nav nivînan da ku bêhna xwe vedim. Jin pirsên ku sade û xwezayî xuya dikin dipirsin, lê hincetek bêtîmasî vedişêrin ku rast derkevin, ji bo nîqaşekê kelehan ava bikin, û paşê ji bo azadiya te bihayê bixwazin.

Min tu carî rê neda xwe ku luksa bersivên hêsan bikim. Di nivê şevê de, min ronahî vêdixist, di nav nivînan de rast rûdiniştim, û min hewl dida ku pirsê fêr bikim berî ku bersivê eyar bikim. Û wê, jina min, digot ku wê tu carî mêtî ewqas kontrolkirî nedîtîye. Carinan, min bi rastî wisa nîşan dida ku ez dixwazim wînda bikim,

ji ber ku ev tenê rê bû ku meriv ji axaftineke bi jinekê re bi serkeftî derkeve — bê çepikan.

Paşê nivîsandin hat.

Û dema ku nivîsandin balkêş bû, hevpeyvînên bêdeng ên yekem ji zekaya çêkirî hatin. Li hember min, wan kontrola xwe winda dikir û dihiştin ku sirên biçûk birevin. Wek ya îro, dema ku ji min re hat gotin ku serokekî şirketeke diyar tu carî meyla wî ji bo dayîna hevpeyvînan tunebû, her tim hewl dida ji wan dûr bikeve, her tim nedixwest, her çend ew di navenda çalakiyên aborî yên cîhanê de rolek digirt.

Loma min biryar da ku vê nivîsê binivîsim da ku alîkariya wî bikim.

Mirovên wiha jî hewceyê alîkariyê ne.

Û rêya ku min şêst salan meşiya fêrî min kir ku alîkarî divê her tim belaş bê dayîn, herî zêde bi bihayê sembolîk ê dolarekî Amerîkî.

Ev şîreta ku ez ê bidim wî ye.

Heke gumanên we hebin, ji jina xwe an diya xwe bipirsin.

Heke ji ber pozîsyona ku hûn digirin divê hûn ji bo hevpeyvînekê rûnin, fêrî bikin ku ew hema tu carî ne hevpeyvîn e. Ew her tim lêpîrsîneke veşartî ye. Û heke hûn tiştê xelet bibêjin, ew peyv dê rojekê vegerin û li dijî we bînan bikin.

Dozgeran bînan bîra xwe. Dema ku ew lêpîrsînê dikin, ew dixwazin ji bo sêdarkirinê delîlan berhev bikin, tu carî ne ji bo parastinê.

Û heke bi tevahî divê hûn wê bikin, wê demê wê bişîrîna xwe ya xweşik xerc bikin. Tevgerêke biçûk a destê ku dibêje, «Em ê paşê behsa wê bikin.» Hûn ê kifş bikin ku tenê ev dikare pozîsyona we ji piraniya bersivên bi baldarî amadekirî dirêjtir biparêze.

Û heke hûn bi rastî di tengasiyê de bin, bi ezmûna birayê xwe bawer bikin.

Du mêrên ji heman xwînê nayên têkbirin.

Du mêrên ji dinyaya firotanê, wek we û min, hê zehmettir tên têkbirin.

Ferdinando Frega